

Ivan og Esther.

En Fortælling fra Jødernes i Rusland.

Af Alice Lang.

Doersat fra Engelff

(Fortset.)

„Jeg saa (thi jeg var ikke blind) en streng Mand med et gennemtrængende Blik; han faldte mig til sig og sagde: „Frelsen berer Inderen til; men du, Jakob, som har hørt af Rafael Blitz og Esther, at Messias er kommen, har forherbet dit Hjerte og vil ikke høre, hvad de, som elsker mig, har vidnet for dig. Jeg aabnede mig for dig for at funder dig om mit Ravn, og hvad har du gjort? Du har fornægtet mig hele dit Liv.“ „Saa spurte jeg: „Hvem er du?“ Da der blev svaret: „Jeg er den Jesus, som du atter har forsvaret ved din Bantro.“ Jeg var angst og bange; men da jeg doode at se paa ham, lyste hans Ansigt af Gødhed og Mæghed, og det var, som om hans Blik drog mig til ham, saa at jeg maatte udsætte: „Død skal jeg gøre?“ Dertil svarede han: „Du har efterladt Herren, din Gud, Jakob, og du har forlængt at holde Mose Lov; men du har fornægtet Jesus, den Messias, som Jøderne endnu venter. Jeg, som taler til dig, Jakob, er Jesus, det sande Børnsfæls, der er slægt til en Fortjænder for Verdens Sund.“ Ord for Ord, Esther, er jeg i Stand til at gentage, hvad han sagde; men mine Læber er for usle til at befrive hans Mæghed, hans bebrødede Blik, hvori der dog lyste den indersigter Skerlighed.“

„O, Jakob, du har i Sandhed haft en velkommet Dødsdrøm, — hvis det overhovedet var en Dømsdrøm!“ udbrød Esther.

„Jeg har fortalt dig dette, Esther, fordi jeg ved, at du efter Jesus af Nazareth, og jeg vil spørge dig, — endskønt jeg forud ved, hvad du vil svare, — derfor du nu vidste, at du skulde dø i Dag, vilde du saa læste hele din Liv til Jesus som din Frelser?“

„Ja, jeg vilde, Jakob, svarede Esther fast og alvorligt, „jeg grunder min Sjæls Fred og Frelse i Liv og Død paa Jesu Skrifs Ord og Fortjænder; han er min Frelser, den sande Jødernes Konge.“

Jakob skulde sit Ansigt i sine maare Hænder og grad, medens Esther ganske stille ventede, indtil hans stærke Sindssvælgelse havde lagt sig lidt, og derpaa læste han det 43. Kapitel hos Esajas: „Dømt ikke; thi jeg gav til dig, jeg faldte dig ved Ravn, du er min. Naar du gaar gennem Vandene, da vil jeg være med dig, og igennem Floderne, da skal de ikke overskide dig; naar du gaar gennem Iben, skal du ikke faldes, og Løven skal ikke fortære dig. Thi jeg er Herren, din Gud, Israels hellige, din Frelser.“

De sidste Ord gentog Esther flere Gange, som holdt hende megen af at fordybe sig i disse Ord.

„Jeg læste det alt saa godt, Esther, vil du saa, medens vi er ene, læse om Jesu Død for mig?“

Med Glæde, svarede Jakob; men vi er ikke ene; thi 3 er hos os.“

Esther læste de tre sidste Kapitler i Mathæus' Evangelium, og Jakob hørte med højt Hoved og udelst Opmærksomhed til det, der var noget ganske nyt for ham. Da hun saa sluttede, spurte hun:

„Døds skal vi gøre med Jesus, svare Ben? Da Vilolus rodede dette Spørgsmaal til Jøderne, raabte de: „Korsfæst, korsfæst!“ Na, uden at vide, hvad de sagde, raabte de videre: „Dans Vlod kommer over os og vore Værn!“ Skal vi ikke, svare Jakob, bede om, at hans rensende Vlod maa komme over os for at afvælte vore Syndere?“

„Det, du der læste, Esther, har saa umisfendelig Sandhedens Præg. Mit Hjerte, min Døms, alt vidner herom, — men fra langt Vids Fortid og den gode Rabbi's Værdighed afholder mig fra aabent at befende mig som en Efterfølger af Jesus af Nazareth.“

Esther's Døns bestod i en indertig Bøn om, at den Helligaand vilde løfte Bantroens Tæppe fra hans Hjerte, saa at han kunde se Jesus som Messias.

XII. Sat i Bøn.

Endskønt Fru Meyer var længe om at besørge sine Erinder, sad Esther endnu og læste for Jakob, da hun kom tilbage. Dørt Døns, Esther læste, slugtes med Begærighed, og lidt efter lidt stod det ganske klart for Jakob, at Jesus af Nazareth ikke alene var større end Moses, men var i Sandhed den forfattede Messias.

Naar man ved, at Talmud siger: „Den, som ringeager de vise Mand, d. v. s. Rabbinerne, har ingen Del i den kommende Verden“, fortaar man nogle af de Mistanker, der havde fyldt Jakobs Sjæl, naar han hørte paa sine Benner's Udtalelser, der var ganske modsatte Rabbi's Jøfefs.

„Jeg er syg og svag, Esther,“ sagde Jakob: „thi jeg ikke mere kan holde paa min egen Døms; men naar du læser, er der en vidunderlig Fred og Ro i min Sjæl. Maatte dog Abrahams Gud aabne mine Øjne, saa at jeg kan se den Frelse, som har beredt for sig!“

„Det vil han, Jakob. Endnu skal vi komme til sammen at se de Skrifs Skrifs!“ udbrød Esther.

„Rabbi Josef vil aldrig tænke sig, at jeg er her, fordi han ikke kender Margrethe Meyer,“ sagde Jakob pludselig; „men han vil høre mig, hvis du har været i Bøn. Esther. Est er afgjort, jeg vil ikke mere tilbage til ham; der er fare for min Sjæl, derfor maa jeg være, hvor jeg kan høre Guds Ord.“

Esther og Margrethe talte derpaa længe sammen, og Resultratet heraf blev, at de foreslog Jakob, at han skulde blive hos Fru Meyer, hvorimod denne kunde være hos Blitz's om Natten.

„Jeg har ikke Lov til at fordrive Fru Meyer fra sit hjem“, indvøndte Jakob mod dette Forslag.

„Det har intet at sige,“ svarede Margrethe: „du ved, at det ikke er nogen Straf for mig at være sammen med Esther.“

Da Jakob havde faaet nogen Vlod, gif Esther hjem, medens Fru Meyer blev hos ham, indtil der kom end efter hende.

„Døds vil du gøre, hvis Rabbiner sender Bud til din Fædres Hus for at høre efter mig?“ spurte Jakob angsteligt, da hun gif.

„Jeg kan kun sige, at du ikke er hos os,“ svarede hun; „derved siger jeg ingen Bøn; men bliver jeg spurgt om, hvor du da er, vil jeg selvfølgelig sige ham Sandheden.“

„Han kan være meget streng, Esther.“

„Du skal ikke være bange, gamle Ben! Jeg skal ikke gøre noget, som kan bringe dig tilbage i Herberne paa dem, der kaldes Jesus en Bedrager. Medens jeg er borte, tager Margrethe sig af dig.“

„Vil du fortsætte det underlige Brev til Hebraerne, som Esther begyndte paa?“ spurte Jakob, da de var ene.

„Dø medens hun læste om Jopertepresten, der gif med sit eget Vlod en Gang ind i Helligdommen, skødte Esther sig hjem. Der traf hun Elisabeth aldeles forvovlet og opløst i Grød. Hun fortalte Esther, at Rabbi Josef havde været der med en anden Jøde, og de to havde gennemgået hele Sjæfen og taget alle de Bøger og Papirer, de kunde finde.“

„Spurte de, hvor Jakob er?“ udbrød Esther angstligt.

„Ja, Rabbinen sagde, at han var bleven løftet bort fra deres Hus, og han kunde beviske, at han var saa svag, at ingen kunde tro, hvad han sagde. Jeg kunde imidlertid sige, at jeg ikke havde set ham.“

„Det var godt, derfor siger jeg dig ikke heller, hvor han er nu. Gør mig altsaa intet Spørgsmaal om Jakob; kun saa meget vil jeg sige dig, at han aldrig har været mere klar end nu; thi han søger efter Jesus. Grunden til, at han den Dag, vi talte om Rafael Lebas Død, saa pludselig forlod os, lantes at være, at han ikke længere kunde beherse sit indersigter Blik om at høre mere om Jesus. Men hvor er han? — han plejer jo altid at være hjemme længe før denne Tid. O, hvad vil han sige, naar han hører, at hans Bøger er tagne?“

„Tilsligede Esther angstligt.“

„Jeg er saa bedrøvet derover; jeg gjorde, hvad jeg kunde; men de gjorde alligevel, hvad de vilde,“ svarede Esther.

„Du er uden Skuld, svare Elisabeth.“ „Jeg haaber, at Fader har sin Bibel med sig; min er hos Margrethe, men du har de vel taget?“

„Ja, og din Fædres var herhjemme, og alle andre Papirer imtagen dine Brev fra Ivan.“

„Hvorfor svarede de disse? Na, nu fortaar jeg det, — det var din farlige Omtanke, som reddede dem!“ udbrød Esther, da Elisabeth gav hende en Puffe, som hun havde skjult i sin Lomme.

De turde næsten ikke fortælle Rafael Blitz, hvad der var set; men de blev ogsaa svarede for denne Smerter; thi pludselig hørte han ind ad Døren bleg og udmattet og med hurene Klæder.

„Døds er det fæ, Fader?“ udbrød Esther.

„Jeg har set noget frygteligt, min Værn. Sammen med flere andre Rabbinere brændte Rabbi Josef i Jødebøsterters Guds eget Død. Da jeg gif forbi, faldte han mig berhen og raabte til omkringstående Jøder: „Det er en Mand, som selv tror paa den falske Bøstert, Jesus af Nazareth, og han søger at rolle den Tro, som vi, de sande Abrahams Værn, har!“ Medens han sagde dette, Esther, saa jeg, at min fære Bibel, den, jeg har faaet af dig, den Bibel, udfra hvilken jeg forlængt at vise dig den Vildfarelse, men som lærte mig at bide Jesus om Tilgivelse, — blive fæjet i Alden. Jeg forlængt at saa den tilbage, men det var umuligt; jeg fik kun at se, hvorledes Flammerne sliffede henad de hellige Sider. „Skal vi læse den frætsalene Hund med i Alden, at han kan brænde sammen med den forbandede Bog?“ raabte en af Mangden. Men det var ikke Guds Vilje, at jeg skulde se endnu, og det viste sig, at jeg havde nogle Benner, der omkringede mig og førte mig bort, saa at jeg slap udfædt derfra paa nogle Slaa og Skrammer nar.“

„Stakkets Fæder,“ sagde Esther med Taarer i Øjnene; men Rafael Blitz smilede, da de to unge Piger bødte hans forlængede Ansigt og Hænder og bragte ham en anden Krælle.“

Esther hukkede i sin Forvirring først at fortælle sin Fæder om Jakob, da han noget efter strøde sin Fortværing over Grunden til dette pludselige Tegn paa Hensidst fra Rabbi's Jøfefs Side.

„Hvad rare lov!“ udbrød Blitz. „Gud giver altid Glæde i Stedet for Sorg, og denne Glæde opvejer alt, hvad jeg lige har lidt. Der er bedet mange Benner for Jakob, og Gud har hørt dem, idet han har vaft ønske hos vor gamle Ben om at tro paa Messias. Vil du følge min Indlingsang, Elisabeth?“ bad han og saa kærligt paa sin antagne Døtter.

„Jeg behøver ikke at spørge hvilken,“ svarede hun og begyndte at synge den Sang, Rafael Blitz og Esther mest elffede, fordi den sang om ham, det store Offerlam, den store Joperteprest, der gif — ikke med Vlod af Buffe og Klæde; thi det var ikke tilfældigt til at tvøtse Synden af, — men med sit eget dyrebare Vlod een Gang ind i Helligdommen og fandt en evig Fortløsning.“

Elisabeth havde en søn, klar Stemme, og hørt Ord var tydeligt. Hun sang paa Døns, som Esther havde lært hende, og som var det Sprø, de talte indbyrdes. En Grund mere til, at netop denne Sang var deres Indlingsang, var, at Ivan havde overlat den paa Døns.

Da Elisabeth var færdig med at synge, bad Esther sin Fæder ikke at gaa hen til Jakob, før efter, at Mærket var faldet paa.

„Jeg vil gøre, som du ønsker, svare Esther.“ Svarede hun, endskønt jeg er fuld og fast overbevist om, at Gud kan bevare mig, faavel naar det er løst, som naar det er mækt. Men hvad siger du, om jeg blev der i Nat? Saa svag, som Jakob er, er han næppe i Stand til at være ene, og saa kan Margrethe blive og spise frokost sammen med dig og Elisabeth, før hun kommer hjem.“

Dermed blev det, og senere paa Aftenen gif Rafael Blitz den til Bagaren, medens Margrethe Meyer kom for at være hos de to unge Piger.

Jakob var meget rystet efter sit Fald, og Rafael Blitz blev betyngt i sin Anseelse om, at den gamle Mand's Døds paa denne Jord var talte. Det var et fælsagt Møde og Genfsyn for de to Benner; thi al Meningsforfel i Religion var nu borte, og Jakob befænde frimodigt, at han allerede i flere Maadebder i sit Hjerte havde troet paa Jesus. Ja, han vidnede, at hans Tro havde været rokket fra den Dag, da Bennen faldt af jublende Glæde havde bekendt sin Tro paa Jesus Skrifs som Messias. Han havde i al Etillid set det færlige, selvforleggende Liv, som levedes i det ringe hjem, hvor han var, af dem, der Elffede Frelseren, og han blev overbevist om, at deres Tro ikke alene var oprigtig, men at de havde Guds Fred i Hjertet.

„Det er et haardt Slaa for mig, Rafael, at blive fjødt ind af Synagogen, men jeg vil være frimodig, og

med Guds Hjælp vil jeg frit og aabenlyst befende Sandheden. Med mine gamle Læber og blinde Øjne vil jeg befende, at den barnhertige Frelser, der faldt paa alle, ogsaa har faldt paa mig. Nu ved jeg, gamle Ben, at det eneste Vlod, som kan føne Synden, er vor forsøvelde Frelser's dyrebare Vlod.“

„Jakob, du gør mig saa lykkelig, og mit Hjerte er lyst over Lov og Tak!“ udbrød Blitz.

„Saa fortaar du, hvorledes jeg har bedt. Tænk, at

Jesus vil endog tage imod en gammel, afældig Mand, der har faaet ham imod et helt Liv. Jeg er ogsaa meget taknemmelig mod din Esther. Hun forer til sit Ravn: Stjerne; thi hun har ført mig til Frelseren lige saa sikkert, som Stjernen førte de vise Mand til Stalden i Betlehem. Sendes Liv og Eksempel har vidnet mere for mig, end jeg egentlig vidste, før jeg i disse til lange Døge ikke havde vende om mig.“

De to gamle Benner talte længe sammen, indtil endelig Rafael Blitz overtalte Jakob til at hvile; thi han vidste, at uden Søn vilde de være uskiffede til det, der foretod den næste Dag.

Da Margrethe Meyer kom tidlig næste Morgen, besørgede hun først sit Morgenarbejde, før hun bilske paa sine Bøstert. Sendes Morgenarbejde var at gøre rent i Bagaren og ordne Butikken; som Væn for dette fik hun et Bærelse, medens hun tiente til sit sørige Underhold ved at brodere Turbaner.

Sver Maaned sit Blitz en Amønsning fra en jødisk Bankier, hos hvem han havde antagel sine Benge, og der var de allerede, da Bøstert vilde tvønge Ivan til at røbe, hvor Jødens Stætte var.

Naar Amønsningen kom, maatte Esther indløse den og saa den vekslet, og naar hendes Fæder havde taget en Tiendedel af hele Summen som Herrens Gjendom, fik hun det sørige, hørmede hun med Elisabeth's Hjælp betredt deres forskellige Udgifter. Men mange af hendes Fæders „Pensionærer“, som de kaldte dem, trangte til mere Hjøvel, end Tiendebollen kunde udrede, især i Bøstertegen, da ikke alene det almindelige Arbejde hyllede, men Dagtagelsen af Paaskjøfferne kostede meget. Menningen af de jødiske Bøstert, for at intet af den gamle Surdej skulde findes der, naar Paasken kom, og den høje Pris, de maatte betale for Paaskellammet og det uvørdte Brød, tjente til at gøre Jøden til en Vørd for de fattige. Endvidere formindskede Vinen og Skjøffelsejen og de andre Højdagde betydelig Indtægterne fra den arbejdsnde Klasse, saa at der var mere end Brug nok for Rafael Blitz' Tiende til Herren.

Jødernes Religion kostede ham seld megen Zelfornægtelse, og ganske naturligt hang han med hele sit Hjerte ved det Hof, han selv tilhørte, endskønt Troen paa den ventede Messias havde havet ham til en høiere og lyffeligere Sierte; thi „den, som har Sømmen, har Vøvet.“ Han holdt baade den jødiske Sabbath og den frimøe Synødag, idet han gif ud fra, at til Høledage kunde ikke fæde dem.

„Jeg kan ikke fortaar,“ sagde en Kristen engang til Rafael Blitz, „hvorledes du kan hjælpe Jøderne til at henge søst ved deres gamle, overleererede Skiffe i Stedet for at hjælpe dem til at nedbrøde disse gamle Former.“

„Hørdi Kristus er Kjølen til alle Former, ligesom han er Kjølen til hele Bibelen,“ svarede han. „Jeg vil bygge paa Frelsen ved Bestaenelses Vlod og vise mine Bøstert, at jeg nu har lært, at Kristus, vort Paaskellam, er slægtet for os, og hans Vlod frøget paa vore Hjertter waatter af Synø af.“

Da Margrethe Meyer kom op for at give sine to Skjørt Frokost, var Jakob meget svag og udmattet.

„Tror du ikke, Rafael Blitz, at Jakob burde have ligget til Sengs i Dag? Jeg er bange for, at Fædret har fædet ham mere, end han selv vil indrømme.“

„Han er egenlyndig og vilde op,“ svarede Bennen.

„Ja, der er noget, jeg maa gøre i Dag, hvis jeg har tilstræffelig Kræft, og som jeg nødig vil opætte,“ sagde Jakob.

„Er det ikke noget, du kan gøre for dig?“ spurte Margrethe, der syntes at mene, at Jakob var meget ældre og føgeligere end Rafael Blitz, endskønt de var paa samme Alder.

„Nej, ingen uden jeg selv kan gøre det, der ligger for mig,“ svarede han. „Det er ligesom med et Menneffes Frelse; Benner kan hjælpe, men Troens Skridt, som fører en Sjæl til Hvile i Jesu fildbragte Bænk, kan ikke gøres af andre.“

Hans Ord var uforsænelige for dem; thi han var meget alvorlig, og hans Stemme lød saa rolig; men de turde ikke spørge ham videre. Ester Frokostten vedede dog Fru Meyer at sige:

„Vil du ikke holde Andøgt, før du gaar, Rafael Blitz?“

„Jo, gerne,“ svarede han, „og maa jeg saa i dit Ravn tælle Herren, fordi han har aabnet mine Øjne, gamle Ben, saa at du ved at blive en sand Kristen netop er bleven en sand Jøde?“

„Tak, Rafael, jeg vil seld takke Herren, min Gud, fordi han har tilføjet mig mit Hjertes Hørdhed. Han staar ikke mere for mig som den store, ukønarmelige Jehova, men som min Fæder, og Jesus er den gode Døds for et af Israels tabte Saar.“

Udgif glæmte Rafael Blitz og Margrethe Meyer Jakob Cohens Bøn sin Morgen. Hans Kærllighed til Israels Gud var bleven renset ved Hændstøben om den Skerllighed, der havde givet sin Søn, den eneste, til at være Offerlammet for al Verdens Synd.

Jøderne havde altid lært, at uden Vlodsdnydelse gaves ingen Synødsforløvelse, og Jakob forjød nu, at Jesus, Messias, var som Synødret, — at Gud i dybeske Fortjand seld havde frøget for Offerlammet.

Seld den Dag gif som en Drøm for Margrethe Meyer, og medens hun lød ved sit Arbejde, saa hun i Tankerne Jakobs Ansigt, som det frælged af barnlig Etillid og Enføldighed, da han talffede hende for hendes Kærllighed og Omhu.

„Du maa ikke blive længe borte,“ sagde hun, „og du maa komme her tilbage. Alt, hvad jeg har, deler jeg gerne med dig.“

„Hjertelig Tak, men vær ikke bange for mig,“ svarede han; „intet kan fæde dem, der tror paa Jesus; det har Esther saa ofte sagt til mig, og nu tror jeg det seld. Denne Tanker faldt mit Hjerte med en underlig Fred.“

Det var de sidste Ord, hun hørte af Jakobs Mund.

„Dit Ravn er i Sandhed Esther, som betyder en Stjerne,“ sagde Jakob, da han bilske paa sin Vens Døtter; thi han havde bedt saa meget om at saa Vlod af gaa med denne hjem: „thi du har lært din Fæder og mig til Jesu Hødder. Dønsa du, Rafael, har et godt Ravn,

„Guds Væge“; thi han har i Sandhed helbrede dine dine og mine dybe Smødsfær. Desværre kan jeg kun give ham de sidste Døge af et langt Liv, der ellers kunde have længe bedre forherligt hans Ravn. Men den, som er meget tilføjet, efter meget. Rabbi Josef har en gammel Bog med høert Ravn's Bøsterting, og jeg bad ham sige mig, hvad alle de Ravn, jeg holder af, betød. Mit Ravn minder mig om en Ting, at Herren ogsaa velsignede Jakob og gav ham et nyt Ravn.“

Om Estermiddagen var der Gudsstjensje i Synagogen, og mange Gange i Løbet af Formiddagen spurte Jakob, hvad Uret var, og senere, da Rafael Blitz gif ud for at besøge en fag Jøde, hjulde Jakob med. Hans Benner var angstlige paa hans Vægne, idet de ganske naturligt var bange for, at Rabbi Josef skulde saa Eje paa ham; men selv var han uden Frygt og vidnede frimodigt for den fuge om Jesu Vlod, der renser fra al Sønd.

Efter dette Besøg vidste Blitz ikke, hvad han skulde gøre ved Jakob; men da denne af Talem forfød, at Blitz vilde gaa, bad han, om han maatte blive lidt endnu hos den fuge. Røden gif villigt ind derpaa; thi Jakobs Videsvord havde været en Hjøvel for ham, og Rafael Blitz lodede at komme igen at hente ham.

Men da han to Timer efter kom tilbage (thi han var blevet opholdt længere, end det var hans Sønsigt), blev han forfærdet over, at Jakob var gaet, og den fuges vrede Modtægtelse; thi han erklærede, at den gamle Mand var en Bedrager, som foregav at være en Kristen, men alligevel var gaaet til Jødefynagogen for at tilbede. Forbøstert spurte Blitz, hvorledes han vidste, at den gamle Mand var gaaet berhen.

„Medens jeg sov, overtalte min lille Søn til at løse ham til Synagogen,“ svarede Manden.

Rafael Blitz skødte sig bort for at finde sin blinde Ben, idet han maatte spørge sig selv, om Rabbi Josef virkelig havde Met i, at hans Hoved var svagt, men samtidig mindedes han Jakobs Bøn, der vidnede om en klar Fortjand og er freddybdt Hjerte.

„Jeg vil høre paa min gamle, ærlige Ben, til hvis Tro og Kærllighed Kristi tvøngende Kærllighed er søjet,“ sagde han til sig seld.

Ophødt af disse Tanker naadede han Synagogen uden næppe at agte paa de Forbandelser, som tre rettroende Jøder fænde efter ham. Han vovede ikke at gaa ind i Synagogen; thi han vidste vel, at de vilde jage ham ud med Forbandelser, syntte paa ham og maatte dræbe ham, idet de mente, at de behagede Gud ved at fæe en Mand ihjel, der troede paa den forsøvelde Jesus.

Men medens han stod og ventede saa nær Jødgangen, han turde, hørte han Jakob tale ganske højt derinde. Jøderne, som havde forbandet ham, styrtede ind, og i sin stærke Sindssvælgelse hjulde Blitz efter dem, saa at han kom tidnøft til at høre sin Ben fuge:

„Sten mig, gør med mig, hvad I vil; men jeg vidner for eder alle, at jeg tror, at Jesus af Nazareth, hvem Jøderne forsøvelde, er den sande Messias. Dø jeg befænder med Glæde for eder, at den almægtige Gud har tilføjet mig alle mine Syndere for Jesu Seld, han, som døde for mig, og han er rede til at tilgve alle dem, der vil tro paa hans Ravn!“

„Jeg siger det samme!“ udbrød Rafael Blitz, idet han bandede sig Vej mellem de forrødede Jøder, hvis Gudsstjensje var bleven afbrødt. Men han blev snart standst af Gøben, som opbragt over dette, som de kaldte Gudsbespøttelse, greb baade Rafael og Jakob og fjødte dem ud af Synagogen.

Til Høvedindgangen førte en Marmortrapp, og de ræfende Jøder fældte Rafael og hans blinde Ben ned ad denne. Jakob, som ikke var i Stand til at hjælpe sig selv, faldt ned og fjødte sit Høved voldfont mod et af de nederste Trin. Uden at agte videre paa, hvorledes det gif de to udbrødte, skødte Jøderne sig tilbage til Synagogen og fægtede Døren fast for at forhindre de „vantroos og frætsalene“ Indgædere.

Rafael, der vel havde faaet nogle Skrammer, men ikke var alvorlig faaret, kom sin Ben til Hjøvel. Han løftede forsigtigt den gamle Mand's Høved op, men Vlodet strømmede ud af Røse og Mund.

„Dønt mig noget Vand!“ bad Blitz en Mand, der gif forbi.

„Jeg henter ikke noget til frimøe Høvede,“ svarede Manden, som var Jøde, og som havde hørt de Ravn, hans Trostæller gav de Skrifte.

Rafael turde ikke forlade sin Ben; han var heller ikke i Stand til at bære ham hjem, hvorfor han maatte blive siddende paa Trappen med hans Høved paa sine Knæ, idet han tørrede Vlodet, som fædig pibledte frem.

„Hjøvel mig til at befende dig, Jesus,“ hviffede Jakob langfont og afbrødt.

„Du har befædet ham!“ sagde Blitz.

Et mat Smil oplyste som en lille Solstraale Jakobs Ansigt; derpaa faldt hans Høved tilbage, og Jakob Cohens var i Parædis hos Jesus, hvis Ravn hans brustne Læber havde befædet overfor de ræfende Jønder.

Der kom imidlertid Jølf til for at se, hvad der var paa Jærde. Med megen Vanffelighed fik Blitz overtalt dem til at hjælpe med at bære Benne's Vøegeme hjem; thi han vidste, at Pølsen og Hjertet havde hørt op at fæe.

Det blev en stor Sorg for Jakobs Benner, endskønt de glædede sig over den frimodige Befædelse, som havde aflagt. Han blev begrævet paa den frimøe Kirfegaard, og Esther og Elisabeth behøjte ofte hans Grav.

„Har mistet Jakob Cohen,“ sagde en deltagende Befændt til Esther.

„Ikke mistet ham,“ svarede hun, „thi Kristus har fundet ham.“

Gverken i dette Tilfælde, eller da deres Bøjer blev brændte, søgte Blitz nogen Dprejsning eller Erstatning; thi selv om den tyrfiske Negering taalte Jøderne i Jerusalem, var der Embedsmænd, som ikke alene ingen Modstøffelse havde med dem, men endog søgte at undertrykke dem ved enhver given Vøffighed. Det fæs, hvøri Blitz' høede, ejedes af en Døns, der altid forlangte Gøstlejen forud, og i Følge den mufamendante Døns er en Jødes Videsvord ikke paafælig, og en Kristens antages ligefrem iffe. En Døns vil heller ikke vidne til Førdel for en Jøde, saa at der bogtavelig talt iffe er Ret for disse.

Alle de mange Jøder, som er dragne tilbage til det forfattede Land, har gennemgaaet mange bitte og frænsfende Videsvord, og de har lært iffe at vende Modstøffendø af det Hof, som ved uforsæmmede Skatter fører at berøve dem alt, hvad de med Hjøvel og Døstfeghed har spæret sammen.

(Fortættes.)